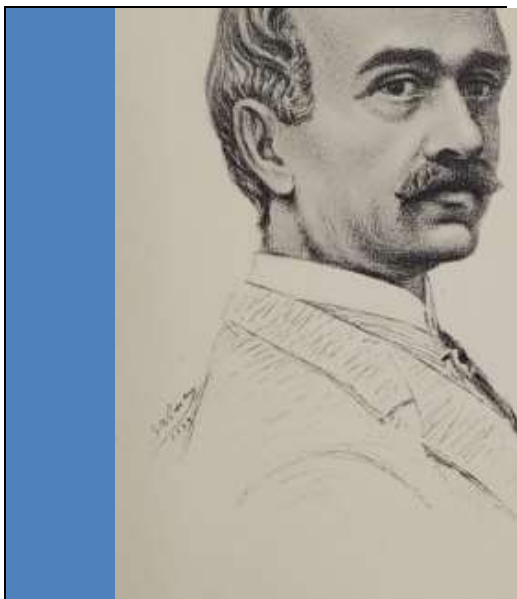

AVRAM IANCU - 200!

VASILE ALECSANDRI - SITUAȚIE TRAGICĂ PENTRU PATRIA ROMÂNĂ! (DISCURS ÎN SENATUL ROMÂNIEI, 10 octombrie 1879)

Domnilor senatori,

Astăzi România se presintă nouă cu istoria sa în mână pentru ca noi să înscriem pe paginile sale sau umilirea și pierderea neamului nostru, sau demnitatea și salvarea lui.

Situație tragică pentru patria română! Situație gravă pentru senatorii români!

În prezența acestei situații, fără seamăn în analele istorice ale lumii, trebuie să știm a ne rădica cu inima și cu cugetul la înălțimea datoriei noastre, fără patimă, fără violență, dar cu spirit liniștit, cu patriotism luminat și cu nobilul curaj ce se cere de la omenii chemați a decide de soarta țării lor.

Să ne urcăm dar pe această tribună conduși numai de glasul conștiinței noastre, și feriți de orice simțiment de ostilitate în contra nimănui, nici chiar în contra art. 44 din tratatul de la Berlin, nici chiar în contra alianței israelite, cărora datorește România cumpăna spăimântătoare în care ea se găsește astăzi.

Voiu zice mai mult: Departe de a fi ostili, să le fim oare-cum recunoscători, căci alianța israelită, prin dorința-i nerăbdătoare și nechibsuită de a obține grabnic drepturi civile și politice pentru coreligionarii săi, cât și art. 44 din tratat care ne impune nouă, într'un mod draconic, realizarea acelei dorințe, fără a se preocupa de conveniențele noastre, ne-au deschis ochii asupra pericolului ce ne amenință și au deșteptat în noi instinctul conservării naționale.

Eram adormiți pe patul nepăsării, pat vecin cu mormântul!

Suntem acum treziți!... Să fim dar trezi la postul ce ne-au încredințat patria noastră, și să privim cu ochi pătrunzători situația creată României de Congresul de la Berlin, pentru ca, în cunoștință de cauză și cu mâna pe conștiință, să luăm o otărire fermă, justă, leală și demnă.

Ce vedem azi pe scena acestei părți de lume ce se numește România?

Vedem un popor blând, generos, ospitaliar, inteligent, iubitor de progres, apt a se asimila cu națiile cele mai civilizate, tolerant în materie de religie; un popor care în timp de mai mulți secoli de restriște, de lupte crâncene a știut, prin o politică dibace și prin vitejia lui, să și păstreze naționalitatea și să și scape moșia de poftele nesățioase ale puternicilor săi vecini, un popor care, într'un număr mic de ani, a operat cu liniște în sânul țării sale reforme sociale de acele care la alte nații au pus sutimi de ani ca să se introducă prin torente de sânge; un popor care s'a afirmat în ochii lumii și prin calitățile spiritului, și prin calitățile inimei, și prin dezvoltarea intelectuală și prin bărbăția sufletului: poporul român!

Stăpân pe o țară frumoasă, mănosă și menită prin poziția ei de a fi pridvorul templului civilizației moderne la marginea Orientului încă barbar.

Acest popor a avut din vechime și până în zilele noastre soarta cea mai stranie, cea mai periculoasă pentru existența sa națională, fiind o colonie latină pierdută între alte mari ginte de sânge străin.

Vecinic el s'a găsit față cu un nou dușman, cu o nouă amenințare!... Când cu sălbaticile hoarde de la Nord, când cu torentul Asiatic ce a inundat o parte din Europa orientală, când cu nenumăratele încercări de cotropiri ale vecinilor lui, tătari, unguri, poloni, etc, când cu otrava corosivă și demoralizatoare a fanarioților, când cu brațul apăsător al protectoratului rusesc, și câte alte calamități isvorâte din întru și din afară... Și bietul vultur românesc, prins în lupte gigantice și seculare, deși a pierdut două pene scumpe din aripele lui, una peste Carpați și alta peste Prut, a eșit învingător a relei soarte ce l'a persecutat, cu inima întregă, cu capul teafăr. În fine, el a dat pept cu Turcul care l ținera în vasalitate de 400 de ani, și-a recâștigat independința vitejește, atrăgându-și laudele Europei, și când sărmanul se credea scuturat de greutatea nenorocirilor, când se credea intrat într'o viață scutită de griji și de lupte, iată că se găsește față cu o nouă amenințare, față cu o nouă cumpănă, față cu năvălirea israelită. Și, ce'i mai îngriitor pentru el, față cu un verdict european, un verdict ce pune în pericol viitorul lui, naționalitatea lui, și chiar avutul său strămoșesc, moșia lui?

AVRAM IANCU - 200!

Nr.10(50/octombrie 2024)

Ce este această nouă cumpănă? Ce este această nouă năvălire? Cine sunt năvălitorii, de unde vin, ce vreau? Și cine este noul Moisi care-i conduce la noul pământ al făgăduinței, așezat astă-dată pe malurile Dunărei?

Ce sunt năvălitorii? Sunt un popor activ, inteligent, neobosit întru' îndeplinirea misiunii sale; sunt adepții celui mai orb fanatism religios; cei mai exclusiviști din toți locuitorii pământului, cei mai neasimilabili cu celelalte popore ale lumii!... Credincioși până la moarte religiei lor; șefii lor sunt rabinii care edictează legi speciale pentru ei; patria lor e Talmudul! Puterea lor e nemăsurată căci se reazămă și se întemeiază pe două alte puteri: franmasoneria religioasă și aurul!

De unde vin acești năvălitori? Judecând după numărul spăimântător ce curge neconținut pe toate frontierele țării, pe toate potecile munților, peste plaiuri și peste ape, ar crede cine-va că ei fug alungați de biciul persecuției, căci năvălirea lor presintă spectacolul emigrațiilor din secolii trecuți... Însă nu!... Ei vin în cea mai mare parte din Imperiul Austriei, unde evreii se bucură de protecția legilor, și unde au căpătat chiar drepturi civile și politice. Ei vin și din Rusia care le-au acordat dreptul de a deveni proprietari...

Fug dar de bine!... Pentru ce?... Aici e misterul care trebuie să ne pue pe gânduri. Ce vreau ei la noi?... O poziție socială mai avantajosă?... Nu, căci după plângerile lor, aici este țara persecuției... O patrie? Nu! căci patria lor este Talmudul; în el cred, în el viețuesc, în el mor...! Și acest fanatism secular face tăria lor, căci el îi oprește de a se asimila cu celelalte popore și de a se contopi în ele; îi mănține ca o nație străină între celelalte nații, ca un stat în stat. Ei caută dar aicea nu o poziție socială, nu o patrie, dar o proprietate lesne de dobândit, eftină de cumpărat; o proprietate pe care să o poată trece către ori-cine altul când această transacție comercială ar conveni intereselor lor; o proprietate care prin poziția ei să presinte avantajul de a fi ca o tarabă deschisă pe pragul ce desparte Orientul de Occident. Găsindu-se înecați între milioanele de locuitori ai marelor țări Europene, ei vreu la rândul lor să înece pe un popor mic, și, prin ajutorul capitalurilor ce posedă, să devie proprietari ai pământului acelu popor, iar din vechii stăpâni ai țării să facă nisce iloți, precum sunt astăzi țărani din Galiția și din o parte a Bucovinei.

Iată cum se esplică această modernă... nu zic cruciadă, termenul nefiind potrivit cu judaismul... voiu zice dar: această modernă judaidă.

Țara e frumoasă, îmbelșugată; ea are orașe mari, drumuri de fer, șosele, instituții desvoltate; și un popor cam neprevăzător, ca toate poporele de viță latină ... Ce'i mai ușor de cât a se substitui locuitorilor acestei țări, și de a face din țara întregă o proprietate israelită?

Dacă este acesta planul năvălitorilor de astăzi, precum tot ne induce a o crede, el probează încă o dată spiritul întreprinzător al neamului israelit, și departe de a merita un blam, el e de natură a'i atrage lauda și admirarea omenilor practici.

Blamul s'ar cuveni nouă, românilor, dacă prin nepăsarea noastră, sau prin aplicarea unor fatale și absurde teorii umanitare, am da înșine o mână de ajutor la îndeplinirea acestui plan. Blamul ar cădea pe capul nostru, dacă înșelați de acele teorii înțelese pe dos, sau dominați de o spaimă imaginată, sub influența unor amenințări imaginate, am uita că patria română este un deposit sacru, încredințat nouă de părinții noștri pentru ca să'l transmitem întreg și nepătat la copiii noștri...

Cine este noul Moisi care conduce poporul lui Israel către o nouă Palestina? Cine? O adunare de omeni eminenți, iubitori de neamul lor; puternici prin legăturile lor sociale în lumea politică, și mai puternici încă prin agentul producător de minuni, prin aurul posedat de bancherii israeliți, prinții finanței, după cum îi numesc cu măgulire unele gazete franceze... Alianța israilită. Alianța israilită! Nume misterios, dar răsunător și lugubru ca și numele de Nihilism. Toți vorbesc cu o mirare cam îngrijită de aceste două firme răsărite de o dată în ochii lumii, dar nime nu poate măsura întinderea aspirărilor acelor puteri oculte.

Alianța israilită! Admirabilă și colosală asociație! Voința ei este voința întregului neam judaic. Poruncile ei sunt legi nediscutabile! Un gest al ei, și sute de mii de omeni își părăsesc căminul strămoșesc, ca să se înregimenteze în tăcere sub drapelul negru al năvălirii; sute de mii, cu cea mai deplină abnegație, se îndrumază pe calea tristă a emigrației... Însă alianța, noul Moisi, le arată viitorul aurit, și ei merg înainte ca valuri inundătoare a torentelor.

În prezența unui asemenea fapt de energică părtinire, cum dar noi românii să nu ne îngrijim, și să nu ne întrebăm ce vrea alianța israilită la noi?

AVRAM IANCU - 200!

Nr.10(50/octombrie 2024)

Ea vrea și vrea să ridice seminția judaică de la cădere; vrea să dea o proprietate mare celor mai săraci și mai neluminați din neamul ei; vrea pentru scopuri ulterioare să ridice evreii pe aceiași treptă cu românii în România, și au reușit a interesa pe Europa civilizată la realizarea acestui vis frumos, acestui plan dibaciu, acestei ambiții demne de omeni care compun Alianța israilită.

Acum să esaminăm: pe ce se întemeiază Alianța israilită ca să reclame pentru numeroșii săi coreligionari drepturi de cetățeni în România? Care sunt serviciile făcute țării de către comunitatea judaică? Adus-au ea vre-odată ajutorul ei bănesc la nevoile românilor, fără a căta în acel ajutor un profit usurar? Unitu-s-au cu sufletul la durerile țării? Impărtășit-au bucuria ei în zilele de triumf?

Nu!... Regret de a constata că evreii din Moldova, afară de foarte puține excepții, s-au arătat vecinic nepăsători de soarta României, ba pot zice chiar ostili propășirii noastre naționale. Unirea principatelor a fost pentru ei un doliu!... Independința română o îngrijire, și lupta românilor pentru acea independență un motiv de a scumpi banii, de a crește camăta și de a specula asupra miseriei obștești.

De la 1842, când a început năvălirea evreească, s-au crescut camăta și au produs ruină proprietății mari.

Fondat-au la noi evreii institute de folos public? Nu! Gânditu-s-au măcar așa numiții prinți ai finanței din străinătate ca să întrebuințeze influența lor pe lângă puternicii diplomați ai zilei, în favoarea acestei țări române pe care o priviau ca o viitoare proprietate a neamului evreesc?

Nici una de acestea! Singurul israilit care a încercat la noi o întreprindere zisă de folos public, este vestitul dr. Strusberg, și astă-zi cunoaștem cât folos personal a tras el din construirea drumului său de fer, unic în felul său pe fața pământului, și tot odată câtă pagubă au suferit și suferă încă țara! Ea plătește scump încrederea ce a avut într'unul din cei mai celebri personaje din aristocrația israilită.

Încă o-dată dar, să ne întrebăm: prin ce manopere alianța a reușit a interesa Europa la soarta unui neam cu totul străin de neamul nostru, și care nu se poate recomanda simpatiei europene prin nici un act meritoriu săvârșit la noi?

Toate acele manopere se reduc la una și singură, însă cea mai eficace, la influența calomniei! „*Calomniez, il en reste toujours quelque chose*” („*Calomniați, întotdeauna rămâne ceva*” – n.n.) – zice Beaumarchais prin gura lui Figaro.

Tactica întrebuințată a fost de a arăta Europei pe nenorociții evrei ca pe niște interesante victime al inchiziției române pentru cauză de religie, iar pe poporul român a'1 zugrăvi cu culorile cele mai înfiorătoare de netoleranță, de fanatism, de barbarie, astfel ca să deștepte mila Europei pentru evrei și indignarea ei contra românilor.

Și în adevăr, d-lor senatori, ați observat cum de vreo câți-va ani foile din străinătate devotate evreilor, au devenit instrumente oarbe a campaniei clevetitoare întreprinsă în contra românilor. Orice calificări injurioase, scoase din vocabularul trivialității, ne-au fost aruncate cu sumeție de unele jurnale din Viena, din Pesta și chiar din Paris. Am fost tratați de sălbatici, de barbari, chiar și de lași, în ajunul luptei noastre pentru independență.

Cel mai neînsemnat incident atingător de un evreu, a fost exploatat în defavoarea noastră și prezentat în străinătate cu proporții mari, pentru ca să dispue opinia publică în contră-ne; și nota-bene: aice se vădesce perfidia, toate faptele românilor răstălmăcite, exagerate, au fost atribuite unui spirit de netoleranță religioasă ce n'a existat nici o-dată la noi.

Un exemplu: un cârciumar jidov, dovedit de înșelător, de falsificator, era depărtat de pe moșia unde 'și esercita traficul? Foile străine strigau: persecuție religioasă!

Ori-ce măsură administrativă luată de guvern pentru ordinea și moralitatea publică: Persecuție religioasă!

Ori-ce lege apărătoare intereselor particularilor, votate de Corpurile Legislative: Persecuție religioasă!

Tot funcționarul, primar, comisar de poliție, subprefect, prefect, procuror, judecător: agenți ai persecuției religioase!

Chiar miniștrii au fost declarați de șefii unei armate biurocratice, organizată special nu atât pentru guvernarea țării cât pentru menirea de persecuție religioasă.

Dar mai mult!... Un evreu fanatic se introduce într'o biserică creștină, fură sculele sfinte și le aruncă într'un loc spurcat. Pretutindenea, aiurea, chiar în țările cele mai civilizate, acel profanator ar fi fost rupt în bucăți de poporul indignat. La noi, furul sacrilegiu scapă teafăr, și pentru că este dat sub judecată – persecuție religioasă!

AVRAM IANCU - 200!

Nr.10(50/octombrie 2024)

Mai de-ună-zi în mijlocul Iașului, ziua meză-mare, cu ocazia înmormântării unui rabin, evreii au dat probe de cel mai sălbatic fanatism, insultând creștinii ce întâlneau, și maltratând femeile lor... și însă poporul român au stat liniștit... Nici' un evreu n'au fost atins... Cine însă să plânga de persecuție? Tot evreul!

S'au făcut legi restrictive spre a feri pe locuitorul sătean de exploatarea evreilor debitori de băuturi spirtoase, și cu această ocazie s'au depărtat de prin unele sate câți-va cârciumari ce făceau traficiul cel mai nelegal, și erau chiar gazde de tâlhari... Țipete, răcnete, protestări în foile evreesci: persecuție religioasă! Căci religia a ajuns a fi târîță și prin cârciumi, ca un bun instrument de clevetire...

Și însă, cu toată asprimea legilor restrictive, priviți: toate debitele de beuturi spirtoase și de tutun sunt în mâna evreilor... Probă de persecuție religioasă!

Țara e plină de sinagoge unde evreii se bucură de libertatea cultului lor... Probă de persecuție religioasă.

Evreii se bucură de libera circulare, de libera aședare în lungul și în latul țării. Ei fac comerț fără împedcare, chiar comerțuri ilicite! Au întruniri publice fără control, fondează gazete în care usează de libertatea presei până la licență, mânuind cu impunitate arma batjocorei în contra românilor și a Parlamentelor noastre. Probă de persecuție religioasă.

Ce să mai spun?... Mi'ar trebui zile întregi ca să înșir aci închipuitele probe de persecuție religioasă, prin care alianța israelită au căutat a depinge neamul român ca un neam netolerant, barbar, bun de șters dupe fața pământului.

Iată însă un document de o mare însemnătate care se găsește în dosarele Congresului de la Berlin, un pasagiu din rechisitorul prezentat acelui congres de alianța israelită, rechisitor care negreșit a servit de bază prescripțiilor ce ne privesc în tratatul încheiat în capitala Germaniei.

Veți vedea până unde a mers lipsa de lealitate, îndrăsnela calomniei și ura israelită în contra noastră.

Ascultați: „În România situația israeliților, foarte numeroși, este încă grozavă! De doui ani ei sunt jertfa celei mai crude persecuții... Mai în fiecare an Europa este uimită la povestirea răscoalelor, uciderilor, prăzilor și isgonirilor en masse, de care evreii sunt victime”.

Auziți, d-lor senatori? Răscoale, ucideri, prăzi!... Ar crede cineva că aude vorbind de Maroco, sau de Spania pe timpul lui Torquemada... Alianța a găsit de bonne guerre a pune pe seama României de astă-zi cruzimele suferite aiurea de evrei în secolii trecuți prin țările cele mai civilizate.

Dar să citim mai departe: „La aceste violențe s'a adăogat en masse persecuția legală cu un șir de legi ce esclud pe jidani de la toate întreprinderile, de la toate carierele liberale, de la toate funcțiunile publice, și de la numeroasele ramuri comerciale, împiedecând până și esercițiul cultului religios, și cătând prin toate mijloacele putincioase a'i reduce la miserie și a'i degrada”.

Ați auzit? Noi împedecăm esercițiul cultului religios, și cu toate aceste țara e plină de sinagoge! Noi îi reducem la miserie, și cu toate acestea comerțul întreg și industria, și avutul monetar sunt în mânele lor! Noi îi degradăm, când se degradă ei însuși prin fanatismul lor, și prin degradatoarele lor năravuri. Cum găsiți veracitatea acuzărilor, și ce nume se cuvine procedului israelit?

Mai departe: „În zadar Puterile garante, rezemându-se pe articolu 46 din Convenția de la Paris care acordă israeliților drepturi civile cel puțin, reclamau în contra acestei politici funeste și barbare. România a rămas fără milă pentru israeliți... etc. etc.”

Auziți cum evreii ne înjură, cum ne califică de barbari chiar într'un act oficial menit a fi supus sub ochii Congresului.

Iată prevederile acelei Convențiuni din 19 August 1858, prevederi pe cari noi ne-am fi abținut de a le executa:

„Art. 46. Moldovenii și valahii, de toate riturile creștine se vor bucura de-o-potrivă de drepturi politice. Aceste drepturi' se vor putea acorda și altor culte prin dispoziții legislative, etc. etc”.

„Se vor putea acorda” nu vrea să zică „se vor acorda”; nu are un înțeles obligatoriu pentru români. Cu toate aceste, asemenea dispoziții legislative s'au înscris în codul civil din 1864. Care evrei însă a voit să profite de ele ? Nici unul!

Pentru ce? Pentru că evreii, afară de un prea mic număr, nu țin la naționalizarea română, nu țin la drepturi politice; ei țin numai la drepturi civile, adică la dreptul de a cumpăra pământuri, rămânând tot sub sujețiunea streină. Ei țin la ștergerea art. 7 din Constituțiune, pentru ca o dată puși pe aceiași linie cu

AVRAM IANCU - 200!

Nr.10(50/octombrie 2024)

ceiați străini din țară, să profite de dreptul de a deveni proprietari de imobile rurale, și să ajungă astfel la scopul lor de a deveni stăpânii acestei țări.

Iată, d-lor, cum Alianța a exploatat cu profit câmpul murdar al calomniei, și Europa, indusă în eroare, a crezut-o, dar! A crezut-o Europa luminată!

Noi am desprețuit aceste clevetiri zilnice răspândite prin foile de publicitate; am comis greșala de a nu ne apăra la timp dinaintea opiniei publice, și de a răspunde la niște acușări false ce ascundeau un scop perfid, arătând la rândul nostru adevărul. Și acest adevăr este că nu noi, românii, suntem persecutorii, ci noi suntem persecutați; nu noi comitem crima persecuției religioase în contra evreilor, ci evreii comit crima unei persecuții complexe în contra noastră, persecuție și religioasă, și economică, și națională.

Am neglijat de a desfășura în ochii Europei tabloul îngrozitor al năvălirii sistematice și demoralizatoare a evreilor, unii isgoniți din Austria și din Rusia, pentru purtările lor nelegale, și cei mai mulți trimiși la noi din ordinul Alianței israelite. Am neglijat de a pune în privirea lumii lungul isvod de locuitori aduși la sapă de lemn, și de familii, o dată avute și astăzi căzute în sărăcie, prin unealta infamă a usurei și prin hrăpirea nesățioasă a evreului ce exploatează mai cu seamă Moldova. Am neglijat de a publica în foile europene durerosul și înspăimântătorul martirolog a nenorociților români otrăviți de evrei prin beuturi falsificate.

Spiritul, apa de foc, vărsat de americani în gura sălbaticilor, a contribuit a distruge mai mult populația indigenă de cât armele de foc. Rachiul otrăvit vândut de evrei prin satele noastre are aceiași țintă și produce același efect. Demoralizarea, secarea puterilor, tâmpirea și moartea!

Acesta este adevărul adevărat! Iar nu câte-va incidente izolate și foarte rari cari sunt de domeniul poliției corecționale și pe care Alianța israelită le grupează cu multă dibăcie pentru ca să compue din ele un tablou de persecuție religioasă.

Privească Europa nepărtinitore starea prosperă a celor ce se zic persecutați de noi, în comparație cu starea de quasi-miserie a celor ce sunt acușati de a fi persecutori, și declare în conștiință din care parte este persecuție!

Esplice Europa învățată acest fenomen unic și straniu în istoria omenirii: Cum persecutatul se bucură de toate libertățile religioase și comerciale, cum poate el circula și a se așeza unde-i place! Cum poate clădi burguri și ridica sinagoge, și fonda jurnale, și avea întruniri publice fără nici o împedicare, fără nici un control din partea guvernului! Și cum, pe de altă parte, persecutorul să fie supus la toate sarcinile Statului, să fie exploatat până la măduvă de cel pretins persecutat, și în loc să prospere, să se îmbogățească în paguba persecutatului, din contra, el, stăpân în țara lui, să scadă, să ajungă la marginea miseriei și în fine să tindă a dispărea sub valurile năvălitoare a celor persecutați de el.

Fac apel la Europa luminată, fac apel chiar la acei israeliți cărora simțul de echitate și de lealitate nu le este străin, să declare din care parte este persecuție!

Dar se va găsi poate un filantrop, om de Stat, economist politic care ar zice că persecutorul român e leneș, și persecutatul evreu e harnic; că românul trebuie să dea pas evreului, fiind unul inert și cel-alt activ. La această stranie aserțiune, voi răspunde acelui economist-politic atât de aspru în privința românului, și atât de generos în privirea evreului, îi voi răspunde invitându-l să-și arunce ochii pe câmpiile țării și să vadă cine muncește sub arșița soarelui în lunile de vară? Cine, cu sudoarea lui, scote roada pământului pentru ca economistul-politic să aibă cu ce trăi în lux, și pentru ca evreul persecutat să aibă ce exploata fără muncă?

Românul e leneș? Da!..... El e leneș la câștiguri ilicite, și această lene-l onorează, căci e o calitate, o probă de conștiință.

În fine, esplice Europa luminată un alt fenomen: Cum se face că evreii din țările în care se bucură de toate drepturile cetățenești, fug de acele țări, se lepădă de acele drepturi, și vin cu sutele de mii să se arunce în ghiarele persecuției române? Cum se face că în timp de 20 de ani numărul acelor nenorociți persecutați a crescut de la 80.000 până peste 400.000?

Iată un tablou îngrozitor de creștere a numărului acestei populațiuni năvălitoare.

Recensământul din 1859 arată pentru populațiunea României următoarele cifre:

4.299.000 creștini ...

Populațiune totală 4.434.000 suflete.

135.000 jidani.

AVRAM IANCU - 200!

Nr.10(50/octombrie 2024)

Mișcarea populației, adică sporirea prin escesul nașterilor asupra morților, după documentele statistice, ne dă, până la 1872, următoarele cifre:

4.586.500 creștini....

Populație totală în 1872: 4.846.500 suflete.

260.000 jidani.

Pe baza aceleiași creșteri, populația pentru sfârșitul anului 1879, se poate admite astfel:

4.759.500 creștini...

Populație totală în 1879: 5.095.300 suflete, 335.800 jidani.

Cifra de 335.800 jidani, în 1879, este prea mică: 1. pentru că punctul de plecare, adică recensământul din 1879, este greșit în mai puțin; al 2-lea, pentru că nimic nu este mai greu de cât înregistrarea esactă a nașterilor și morților la evrei (mai ales de la 1859 până la 1870); și al 3-lea pentru că în acea cifră nu se coprinde escesul imigrației evreești, asupra emigrației, în intervalul de la 1872-1879. Așa fiind, cifra în genere admisă, de 400.000 evrei astăzi în ființă, se poate privi ca adevărată și mai degrabă ca un minimum.

Din cifrele mai sus espuse rezultă că, pe când populația creștină în 20 ani, de la 1859 la 1879, a sporit cu 470.000 suflete, adică cu a 9-a parte, populația evreească în acelaș interval a crescut cu 200.800 suflete, adică cu de 2 și jumătate ori, întreaga populație evreească!

7. Moseau de Ionnes, arată tabloul următor:

8. Svedia și Norvegia, 450 jidani, adică 1 la 7.500 locuitori.

9. Anglia, 12.000 jidani, adică 1 la 1.750 locuitori;

10. Elveția, 1.970 jidani, adică 1 la 1.100 locuitori;

11. Prusia, 135.000 jidani, adică 1 la 800 locuitori;

12. Franca, 60.000 jidani, adică 1 la 600 locuitori;

13. Italia, 38.000 jidani, adică 1 la 500 locuitori;

14. Danemarca, 6.000 jidani, adică 1 la 330 locuitori;

15. Grecia, 7.000 jidani, adică 1 la 140 locuitori;

16. Germania, 150.000 jidani, adică 1 la 90 locuitori;

17. Belgia și Olanda, 80.000 jidani, adică 1 la 72 locuitori;

18. Austria, 453.000 jidani, adică 1 la 60 locuitori;

19. Rusia, 658.000 jidani, adică 1 la 58 locuitori;

20. Turcia, 380.000 jidani, adică 1 la 26 locuitori.

Noi putem adăoga:

România, 400.000 jidani, adică 1 la 13 locuitori.

Prin urmare, România are relativ o populație evreească de 2 ori mai mare de cât Statul din Europa care conține relativ mai mulți jidani, adică de cât Turcia, și de 600 de ori mai mare de cât Svedia, care conține cea mai mică populație evreească.

Luând numai Statele cu cele mai mari cifre absolute de evrei, vedem că în:

Rusia, jidanii constituă a 110-a parte din populația totală;

Austria, jidanii constituă a 79-a parte din populația totală;

Germania, jidanii constituă a 144-a parte din populația totală;

Belgia, jidanii constituă a 112-a parte din populația totală;

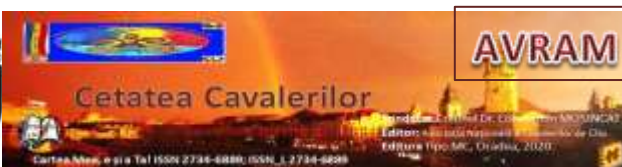
Franca, jidanii constituă a 600-a parte din populația totală;

Italia, jidanii constituă a 700-a parte din populația totală;

România, jidanii constituă a 13-a parte!

Mare atragere are pentru neamul israelit această persecuție!... Mare, dulce, se vede, de-vreme ce toți alergă la dânsa ca la un gheșeft plin de mari foloase.

Bine-voiască dar Europa a înțelege odată pentru tot-d'a-una că, precum în secolii trecuți evreii persecutați pentru cauză de religie în Franca, Anglita, Germania, Italia, Spania și Portugalia, găseau un adăpost în țara Română, tot asemenea și în zilele noastre evreii nepersecutați astăzi în acele țări civilizate, aleargă iar la noi, și astă dată cu sutele de mii, însă nu pentru ca să fie persecutați de români, dar pentru ca să aibă și ei, la rândul lor, pe lume rolul de persecutori și să persecute pe acei ce le dau ospitalitate... Cifrele au o elocuență neînvinsă!

AVRAM IANCU - 200!

Încă o dată, iată adevărurile! Și însă Europa a crezut și crede din contra, atât de dibaciu a fost surprinsă conștiența sa, atât a fost de activ, de influent, de neîmpăcat, de victorios, sistemul clevetirii aplicat în contra noastră de Alianța israelită!

Aici stăm și ne întrebăm cu mirare: cum niște oameni atât de eminenti ca acei ce compun comitetul Alianței israelite, s'au înjosit a se servi de o armă atât de degradătoare? Căci nimic nu'i mai infamant pe lume ca rolul de calomniator... și ne place a crede că însuși acei oameni au fost induși în eroare de către niște fanatici și de rea credință corespondenți din țară. Astfel, pe baza raporturilor mincinoase ce primiau, au indus și ei în eroare pe supremii legislatori ai Congresului de la Berlin.

Prin urmare, România este astăzi victima unei erori isvorâtă dintr'ua infamă calomnie.

Ce efect a avut asupra soartei noastre acea eroare? Un efect desastros, cinic, umilitor și stigmatizător pentru nația română!

Europa, indignată de tabloul atâtor cruzimi, atâtor nelegiuiri, atâtor pretinse acte de barbarie comise de noi asupra nenorociților evrei, ne-a condamnat fără a ne asculta. Europa, convinsă că suntem un popor netolerant, fanatic, barbar și persecutor, ne-a pus pe acelaș rând cu sălbaticii din Africa, au găsit că facem pată în secolul XIX, în acest secol de lumină, și că merităm o penalitate.

Europa deci a decis a nu recunoaște independența noastră, până mai întâiu nu vom pune capăt barbariei noastre, până nu vom înceta de a schingiui pe evrei, până ce, în fine, nu vom acorda acestora drepturi civile și politice.

Iată situația esactă în care ne aflăm: un popor acusat, condamnat fără judecată în prezența altui popor calomniator și năvălitor!

Indignarea Europei a fost atât de mare, în cât nu'i a permis de a lua în considerație:

– că independența noastră ne-am recâștigat'o noi înșine, cu arma în mână, cu prețul sângelui nostru, că independența noastră este un fapt desăvârșit – un fait accompli – și recunoscut de marii Atleți ai ultimului războiu; de împăratul Alexandru și de Sultanul, fostul nostru suzeran; că independența noastră nu ne-a fost acordată de pomană de către alții, dar că acea glorioasă pomană ne-am făcut'o noi înșine, prin vrednicia noastră.

– Că în calitate de beligeranți învingători, nu învinși, am meritat a fi scutiți de ori-ce condiții umiltoare într'un tratat de pace încheiat în urma războiului la care am luat o parte glorioasă.

– Că tratatul de la San-Stephano, care-le nu a fost abrogat în întregul său, proclamase independența noastră.

– Că dreptul internațional pozitiv nu obligă pe o nație care n'a fost reprezentată la un Congres, a se supune obligațiilor impuse ei de acel Congres, atunci mai cu samă când ea este învingătoare iar nu învinsă.

Meșter prestidigitator a fost dar Alianța israelită, dacă a reușit a introduce prin surprindere în tratatul de la Berlin o cestiune cu totul străină războiului oriental, cestiunea israelita, și tot prin surprindere țințește a se rezolva această cestiune în Parlamentele Române.

Elocuent avocat a fost Alianța israelita dacă ațâțând indignarea Europei în contra noastră, a aprins'o în așa grad încât Europa să ne condamne pe noi, românii, a plăti pacea Orientului cu o bucată din pământul nostru, cu Basarabia; să ne condamne tot-o-dată a plăti recunoașterea independenței noastre cu sacrificarea dreptului nostru suveran de legiferare; să ne condamne, în fine, a da drepturi la sute de mii de străini isgoniți de aiurea, adăpostiți între noi ca dușmani fățarnici.

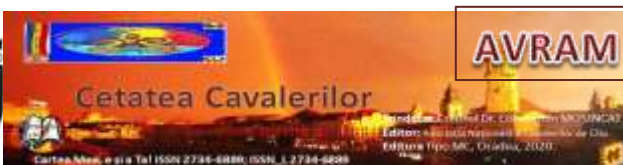
Europa avea alte cestiuni de regulat în Congres, cestiuni mult mai importante pentru ea, precum, de exemplu, aceea a interdicției înscrisă în Constituția noastră în privirea colonisării cu neamuri străine (art. 3). Cum s'ar putea împăca dar ștergerea art. 7 cu menținerea art. 3, când cel dantăiu impune colonizarea evreească, și cel d'al doilea oprește ori-ce colonizare. Să aibă evreeii mai multe avantaje de cât francezii, germanii, italienii? etc.

În zadar marele cancelar al imperiului rusesc, prințul Gorceakof, cel mai autorizat a spune adevărul în chestia israelită, în zadar s'au ridicat în contra prescripțiilor din art. 44, arătând marea deosebire ce există între evreeii occidentali și acei din orient, declarând chiar, că aceștia sunt un pericol pentru popoarele de dincoace de Carpați, glasul său n'a fost ascultat, căci trebuia să fim noi pedepsiți pentru fără de legile noastre de popor barbar, netolerant și persecutor!

De acolo au isvorât art. 44!

Și iată-ne dar stigmatizați în ochii lumii pe temeiul unor simple calomnii!

Stigmatizați! Căci art. 44 coprinde în prescripțiile sale un subînțeleș stigmatizator.

AVRAM IANCU - 200!

Nr.10(50/octombrie 2024)

Cine este înferat cu această denumire insultătoare ? Noi! Poporul român! Noi care, cu tot dreptul, putem revendica titlul de poporul cel mai liberal, cel mai emancipator din toate popoarele lumii moderne!

Noi, netoleranți! Noi care n'am avut nici o-dată un Ghetto în orașele noastre, și care ne-am deschis fruntariile la refugiul tuturilor acelor nenorociți evrei persecutați, desprețuiți, schingiuiți în Franța, Germania, Italia, Spania etc.

Noi, barbari! Noi care am emancipat Vecinii la anul 1749, pe când Creștinii erau servi în cele-alte state occidentale.

Noi, barbari! Noi care, în timp de 30 de ani numai, am desrobit țiganii, lovind astfel un drept feudal și secular, fără lupte, fără vărsare de sânge ca pe aiurea, ci din contra cu cea mai creștinescă compătimire.

Am emancipat românii clăcași, desființând boerescul, și ridicând pe servii noștri la rangul de cetățenie, făcându-i chiar proprietari printr'o singură trăsătură de condeiu, și aceasta fără lupte, fără vărsare de sânge ca aiurea, ci din contra cu entuziasmul cel mai viu. Desființarea unui drept feudal și secular, care ținea pe frații noștri sub jug, au fost cea mai frumoasă sărbătoare națională.

Am dat drepturi politice armenilor stabiliți în țară de 400 de ani, omeni liniștiți, muncitori, și iubitori de patria lor.

Am făcut încă mai mult, noi, cei barbari, noi cei stigmatizați; am trecut Dunărea ca să contribuim la emanciparea unui neam străin nouă, la desrobirea bulgarilor!

Noi suntem barbari, noi am meritat această insultă a doua zi după ce, în lauda lumii, ne-am afirmat valoarea sub zidurile Plevnei, după ce ne-am probat toleranța într'un șir neîntrerupt de secol?

Și cine a luat inițiativa în Congres pentru ca să ne arunce pe frunte acesta crudă insultă!... Națiile de același sânge cu noi!

Franța! Acea țară generoasă și emancipatrice; Franța, atât de simpatică nouă, căria datorim convenția de la Paris, în sânul căria noi, românii, mergem cu preferință de aproape o jumătate de secol, spre a ne deprinde a fi liberali și emancipatori. Franța, a căria nenorociri au găsit un răsunset atât de profund în inimile noastre!

Franța lui Francois I-iu care, după bătălia de la Pavia, au strigat cu o nobleță cavalerescă: „*Tout est perdu, fors l'honneur!*” („*Totul este pierdut în afară de onoare!*”).

Atât de puternică au fost influența calomniei vărsată asupra noastră de israeliți, și eroarea isvorâtă din acea sorginte necurată!

Italia! Care a declarat cu mândrie în parlamentul ei, că e sora României! Italia eroului rege Victor Emanoil, și a marelui cetățen Căvur, doi giganți cari au fundat unitare și independința Italiei fără a sacrifica onorul ei. Italia ne-au aruncat insultă! Sora a stigmatizat pe soră!

Atât de desnaturătoare au fost influența calomniei vărsată asupra noastră, și eroarea isvorâtă din acea sorgintă necurată!

Turcia singură, către care noi ne-am purtat dușmănește, s'a grăbit a reunoaște independința noastră, fără condiții, cu lealitate, și ast-fel au recâștigat simpatiile noastre.

Cu Turcia am avut o socotelă seculară de încheiat. Am încheiat'o sub zidurile Plevnei, și am rupt legăturile noastre de vasalitate, rămânând în legături de amicie. Am scăpat de un suzeran care se feria de a ne da porunci, respectând autonomia noastră, și – straniu capriciu al sortei! – astă-zi ne găsim față cu cinci alți suzerani cari, rezemându-se pe o eroare, ne edictează legi și penalități.

Ce am câștigat în schimb? Ce ne folosește independința dacă suntem constrânși a inaugura această independință cu un act de supunere, de servilitate dechizată sub denumirea de deferență?

D-lor senatori!

În prezența unei situații atât de anormale, ce avem de făcut? Care trebuie să fie atitudinea noastră? Avem a ne pătrunde de caracterul sacru al mandatului nostru, și fermi, și decisi, avem să spunem, cu curagiu precum și cu deferență, Puterilor semnatare tratatului de la Berlin:

„*Am fost calomniați în ochii voștri, calomniați într'un grad astfel că dintr'un popor liberal și emancipator ce sântem, am ajuns a fi considerați de voi ca un popor netolerant, barbar și persecutor. Această calomnie a isbutit a naște în spiritele voastre o indignare, care v'a dictat art. 44 din tratatul de la Berlin.*

Acel art. 44, prin condiția pusă recunoașterii independinței noastre, coprinde un blam nemeritat de noi, o insultă care lovește demnitatea noastră română.

AVRAM IANCU - 200!

Nr.10(50/octombrie 2024)

Deci, de cât recunoașterea unei independințe pătată cu umilire, mai bine o nerecunoaștere ce o scutește de stigmat.

Calomnia a fost perfidă, indignarea neîntemeiată, penalitatea nedreaptă!

Noi, românii, cu tot respectul datorit marelor Puteri a le Europei civilizate, dar tot-odată cu toată demnitatea ce aparține de drept unui popor prin sine independent, venim să facem apel la mărinimia voastră și la simțământul vostru de echitate pentru ca să constatați adevărul, și prin urmare să nu subordonați recunoașterea independenței României unei clause ce atacă dreptul ei suveran de legiferare, și toate fibrele onorului său.

Lăsați-ne proprii noastre inițiative, liberului nostru arbitru pentru a regula chestia israelită într'un mod conform cu principiile civilizației moderne, ce le-am aplicat cu generositate către alții, și cu interesele noastre economice și naționale, precum din libera noastră inițiativă am urmat în privirea românilor, odinioară servi, a țiganilor odinioară sclavi, a armenilor și a bulgarilor.

Recunoașteți independința noastră pur și simplu, pentru ca să nu rămâe nici umbră de blam, nici un vestigiu de stigmat pe fruntea României, și ast-fel promitem a face schimbare în unele dispoziții ale Constituției noastre.

La caz contrariu, o declarăm cu cea mai profundă regretare, datoria noastră de senatori, chemați a păzi Constituția noastră, ear nu a o sfâșia într'un moment de surprindere; chiamiți a păstra neatinsă demnitatea națională, ne vom vedea obligați de conștiința noastră a amâna până la un timp mai fericit revisuirea Constituției.

Această declarație o facem fără nici un spirit de sfidare, dar chiar sub forma unei rugăciuni adresată de noi acelor mari Puteri, care știu a ținea sus drapelul demnității lor, și care ne vor permite a urma esemplul lor, pentru ca ast-fel să fim demni de a lua locul nostru alături cu ele".

Nu mă îndoiesc că toți d-nii senatori, precum și toată țara, resimt nedreptatea și insulta amară ce ni s'a făcut din cauza unei simple erori provocată dintr'o calomnie; însă se vor găsi negreșit unii dintre colegii mei, cari conduși de un spirit de prudență cam esagerată, îmi vor face întâmpinări:

Unul va zice poate că Europa, luând odată o decisiune în privirea noastră, nu ar putea să revie asupra ei; prin urmare refuzul nostru de a ne supune verdictului său ar fi din parte-ne o desfidare imprudentă.

Voiu răspunde că ar fi să nesocotim spiritul de echitatea Puterilor civilizate, dacă am crede că, recunoscând eroarea în care au fost induse asupra noastră, s'ar înțeți a menține o clausă pedepsitoare, nemeritată, în tratatul de la Berlin; voiu adăogi că inculpatul ce și reclamă dreptatea nu desfide pe judele său, și că a refusa stigmatul pe fruntea țării, a refusa sinuciderea neamului nostru, nu este un act de sfidare. Europa e prea luminată ca să pue în cumpănă amorul propriu al său de putere gigantică, cu dreptul sacru a unui mic popor ce a meritat tot-d'a-una bunăvoința ei.

Europa cunoaște că demnitatea unei nații nu se măsoară pe numărul locuitorilor săi, precum onorul și curagiul unui om nu se măsoară pe talia lui.

Altul va zice poate că s'ar uni cu părerea mea, dacă din dosul refuzului nostru de a ne supune, am avea 300.000 de baionete.

Voiu răspunde că dreptul nostru e mai tare de cât 300.000 de baionete, cari, dacă le-am avea și am vroi să facem întrebuintare de ele, ne-am găsi în față cu 3.000.000 baionete ale Europei coalisate în contra noastră. Prin urmare, nu 300.000 de baionete ne-ar putea dicta datoria noastră de a feri fruntea țării noastre de insultă; dar dreptul nostru.

Altul va zice că art. 44 nu coprinde nici o intenție de insultă în contra nației Române, ci numai o simplă condiție de admitere în marea familie Europeană, precum de pildă condițiile la care este ținut a se supune ori-cine are dorința de a face parte dintre membrii unui club. Stranie întâmpinare! L'ași întreba pe acel întâmpinător, dacă ar primi să intre într'o adunare, cu condiția de a se sinucide mai întâiu, sau cel puțin cu condiția de a trece printr'o umilire degradatoare!

Altul va zice: că trebuie să facem oare-care sacrificii, pentru ca să intrăm și noi o-dată în marea familie Europeană. Voiu răspunde d-sale, întrebându'l dacă nu a remarcat, în unele familii, câte o rudă scăpătată, care are mai mult rolul și aparența de slugă de cât acela de rudă, care e tolerată în salon sub condiția de a nu se prevala de legăturile sale de rudenie cu stăpânii salonului; care e pus la masă în capătul mesei, și dacă sunt mai mulți meseni, sau meseni importanți, e trămis să prânzescă jos, cu ceilalți servitori.

AVRAM IANCU - 200!

Nr.10(50/octombrie 2024)

Această poziție, de rudă scăpătată și umilă, eu nu o admit pentru România când e să intre în familia Europeană, și mi place să cred că fiecare dintre noi gândește ca și mine: că România și-a recâștigat titlurile sale de nobleță pe câmpul războiului, că prin urmare are dreptul de a face intrarea sa în lume cu fruntea sus, iar nu de capul plecat.

Altul va zice: că în fine tot trebuie să facem ceva în favoarea evreilor, pentru ca să dăm o satisfacere Europei și să ștergem din Constituția noastră acel nenorocit art. 7, cauza situației noastre de astăzi.

Da! Trebuie să facem ceva, însă ce, și cum, și când? Iată întrebarea. Dacă Europa, apreciând actele noastre din ultimii 30 de ani, și convingându-se prin acele acte, că suntem un popor liberal și emancipator, ar fi recunoscut pur și simplu independența noastră, câștigată de noi înșine, iar nu dată nouă pomană, și dacă în urma acestei recunoașteri leale, ar fi cerut de la noi oficios ca să desființăm stavila pusă în calea evreilor, noi românii, cu generositatea și simțul de grație ce ne caracterizează, ne-am fi grăbit să face pentru israeliți mai mult de cât vom putea face acum.

Lăsați la propria noastră inițiativă, și la liberul nostru arbitru, ne-am fi arătat mai liberali, mai marinoși în privirea evreilor decât acum când ne vedem loviți în amorul propriu nostru național, în dreptul nostru suveran de legiferare, și apăsați sub presiunea străină.

Alianța israelită, prin nerăbdarea ei de a dobândi drepturi civile și politice pentru coreligionarii săi, au indus Europa în eroare, pentru ca Europa să exercite o presiune draconică asupra noastră.

Resultatul este că națiunea română se simte ofensată, că România se simte amenințată, că poporul este iritat într'un grad care poate să producă regretabile evenimente. Prin urmare, reprezentanții săi sunt ținuți să fi cu mare circumspecție în atingerea Constituției noastre. Și, pot zice, sunt obligați la o parcimonie prudentă în cestiunea de acordare de drepturi neamului israelit.

Iată rezultatul nerăbdării Alianței israelite, nerăbdare legitimă, o recunosc, dar imprudentă și nepolitică.

Eu însu-mi, care am reputația de evreofob, mă simt cu toate acestea destul de generos, pentru ca să găsesc că trebuie să facem evreilor o condițiune mai corectă în țara noastră, dar când, și cum, și în ce condițiuni?

Nu sub presiunea directă a art. 44, nu sub presiunea indirectă a alianței Israelite. Ci din liberul nostru arbitru de Stat independent!

Căci dacă am urma alminterea, dacă ne-am supune a trece sub furcele caudine acelui art. 44 – știți cu ce ne-am alege?

Am afirma noi înșine acușările alianței israelite și am recunoaște starea de barbarie ce ni se aruncă în față, făcând un mea culpa ce ar rămâne ca o pată eternă pe paginile istoriei noastre naționale.

Supunându-ne cu capul plecat penalității cuprinsă în art. 44, am lua deprinderea supunerii, pe când alții ar lua, vis-a-vis de noi, deprinderea poruncii și, ca Stat independent, am ajunge la o stare mai tristă de cât cea din timpul Reglementului organic, când eram conduși a la baguette de ordinele venite din Petersburg și de firmanurile sosite din Stambul.

În fine, ne-am espune la cea mai tristă umilire: aceea de a datori recunoașterea independenței noastre, nu sacrificiilor noastre, nu vitejiei noastre, nu românului care și-au vărsat sângele pe câmpiile Bulgariei, nu simțului de equitate a Europei, dar am datori-o în parte... cui? Alianței israelite! Asemenea prințul nostru care au făcut campania ca șef suveran, în fruntea bravei sale armate, Prințul Carol de Hohenzolern, nepotul marelui Împărat al Germaniei, și Domn Românii, el care și-au câștigat titlul măreț de Prinț independent a la pointe de son epee, și-ar datori acest titlu istoric, nu vitejiei sale, nu bărbăției soldatului roman... dar cui?... în parte Alianței israelite!

Ce ar zice dar țara întregă, dacă i-am crea o asemenea situațiune în istorie? Ce ar zice românul care s'a luptat voios pentru independența moșiei strămoșești?

Țara și-ar întorce ochii cu durere de la noi.

Românul ar zice: Nu-mi mai cereți de azi înainte sângele meu, dacă acel sânge vărsat nu slujește de cât la trunchierea țării și la înjosirea demnității naționale.

Pentru aceste considerente, când astăzi România vine cu istoria sa în mână, pentru ca noi să înscriem, pe paginile sale, al nostru veto, eu unul rup pagina destinată pentru înscrierea umilirei țării, iar pe cealaltă pagină scriu cu inima mea: demnitatea și salvarea ei!

Iată cuvintele pentru care susțin propunerea mea. Am zis!

Propunere

AVRAM IANCU - 200!

Nr.10(50/octombrie 2024)

În prezența legitimei nemulțumiri și marelui agitațiuni, produse în țară prin art. 44 din tratatul de la Berlin, care lovește dreptul absolut de legiferare al ei; propun a nu se proceda la revizuirea art. 7 din Constituție, înainte ca România să fie lăsată la libera sa inițiativă, și la liberul său arbitru, în privirea oricărei modificări din Constituția sa, conform dreptului său absolut de legiferare, conform intereselor sale economice și naționale, conform demnității sale de Stat independente și care, de secole, este și a fost de sine stătător.

(Semnat), Vasile Alecsandri